

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danskeren 1

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 6. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1848_941-txt-shoot-idm795.pdf (tilgået 17. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Men hvor ganske anderledes staaer ikke Sagerne i *Danmark* nu, saa hverken vilde det *Danske Folk*, om det end var nok saa bange for at døe Straadød, udæske sin gamle Grande, ikke heller skal nu saa let 7nogen Falske-Blakke sætte Splid imellem dem, da de har fundet paa selv at gjæste hinanden, og blive hver Gang enigere om, at *Nordens* Grander, baade for gammelt Slægtskabs Skyld og til deres eget Bedste, herefter nødvendig maa, som gode Fostbrødre, staae Last og Brast med hverandre. Og spørger man mig, hvor al den Kjærlighed nu saa hovedkulds er kommet fra, da svarer jeg kækt: naturligviis er den kommet igjen med *Odin*, som fra Arildstid ingenlunde blot var *Danmarks* men hele *Nordens* Skytsaand, eller har man kanskee midt i *Danmark* endnu ikke hørt, hvor det ligefra dette Aarhundredes Begyndelse har runget baade i Skov og Fjeld af Skjaldekvad i *Nordens* gamle Aand, saa at døde eller hendøde *Folkene i Norden*, da de billedlig eller paa Billedsproget opgav deres Aand, saa maae de dog vel ogsaa paa Billedsproget leve op igjen, naar Aanden kommer over dem, med mindre de skulde være blevet saa forhærdede *Dødbidere*, at de ikke fandt hele *Folke-Livet* saameget som et *Aandedræt* værdt. Vel kan det nu let synes, som at saa forhærdede *Dødbidere* var netop det *Danske Folk* blevet, thi ingensteds i *Norden* har Skjaldekvadet i den gamle Aand enten runget saa høit eller saa uophørlig fra *Anden April* 1801 til midt i *Marts* 1848, og dog hersker der vel ingensteds i *Norden* endnu saa tyk Uvidenhed om *Asamaalet* og giver sig saa grov en Ringeagt tilkiende for det, som midt i *Danmark*, si den saakaldte *Danske Læseverden*; men jeg har dog altid i den Anledning baade tænkt og sagt: *Skinnet bedrager*, og ingensteds meer end i *Danmark*, hvor mange Munde baade smiler fornemt ad *Asamaalet* og snakker tosset om det, medens Hjerterne dog hoppe dem i *Livet*, naar de hører det. Og nu faaer vi det da at see, om det *Danske Folk* virkelig har mere Lyst til at døe og begraves end til at leve og see gode Dage, for nu er det ganske vist og bliver daglig klarere, at det *Danske Folk* hverken kan leve længere af Brød alene, eller af alt det *Suul* med, der voxer paa al *Markens* Svin, men at nu maa der *Aand*, *Folke-Aand* til, og tænker man endnu, den lader sig forskrive enten fra *Frankrig* eller fra *Tydskland*, da vil man dog snart nødes til at lære, det er kun *Vinden*, ikke *Aanden*, der blæser eens over alle Lande, saa enten maa der være en *Dansk Aand*, med en egen Lyd og Kraft, Ild og Farve, Glands og Sving og Vingeslag, over det *Danske Folk* og i det *Danske Tungemaal*, eller der er slet *ingen* Aand, slet ingen aandelig Kraft til at holde sammen, til at staae fast mod det Fremmede og Fiendtlige, til at bevise sin Indfødsret paa Guds grønne Jord, og til at glæde sig med hinanden over det ældgamle *Fællesskab* paa Mark og Hede og paa Bølgen blaa, over *fælles* Bedste, *fælles* Kamp og Seier, *fælles* Dansk, udødeligt Minde.